

Ine Veen

Moord namens de 'kroon'?

Het ultieme leven van Pim Fortuyn

2007 Uitgeverij Aspekt

Moord namens de 'kroon'?

Rotterdam. 06-05-07

~~Zoe Teer~~
6 mei 2007

Von Ad van Rooy

Met mijn beste wensen om uw
strijd tegen mensche verslaving!

~~Bob Dierckx~~

Moord namens de 'kroon'?

© Ine Veen

© 2007 Uitgeverij ASPEKt

Amersfoortsestraat 27, 3769 AD Soesterberg, Nederland
info@uitgeverijaspekt.nl - <http://www.uitgeverijaspekt.nl>

Illustratie omslag: Detail schilderij van Ine Veen

Omslagontwerp: Uitgeverij Aspekt Graphics

Binnenwerk: Uitgeverij Aspekt Graphics

Druk: Krips b.v. Meppel

ISBN-10: 90-5911-554-6

ISBN-13: 978-90-5911-554-5

De copyrights van het illustratiemateriaal was niet altijd traceerbaar.

Uitgeverij Aspekt heeft geprobeerd de rechthebbenden te achterhalen.

Alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

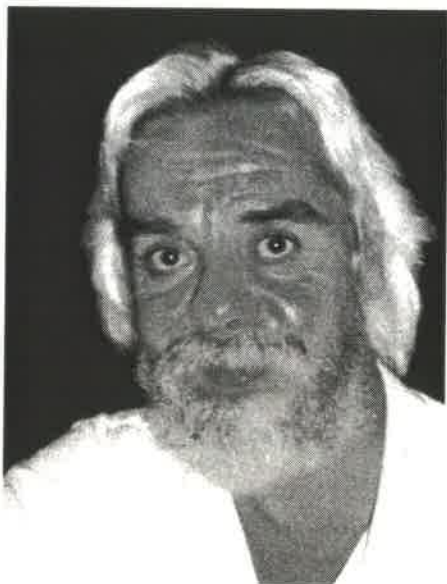
Voorzover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912° het Besluit van 20 juni 1974, St.b. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, St.b. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (postbus 882, 1180 AW, Amstelveen). Voor het overnemen van gedeelte(n) van deze uitgave in bloemlezingen, readers, en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912), dient men zich tot de uitgever te wenden.

Op internet kunnen we het naar hem vernoemde *Mishima Cyber Command* vinden, maar het is ondenkbaar dat hier Japanners achter schuilgaan óf dat de groep met deze naam iets uitstaande heeft met het *Bungakukan*. Waarom zouden Japanners op 6 mei 2002 in het Mediapark getuige zijn van de moord? Dat is gewoon ondenkbaar en veel te ver gezocht, dus klinkklare onzin; er waren daar absoluut geen Japanners!

Op één van de zeer vele Fortuyn-websites vond ik een stukje interessante informatie: twee 'verslaggevers' van de zgn. *Shimura*-groep bezochten de SDN-beheerders (Sociale Databank Nederland), en vastgesteld is dat géén van beiden pen en papier bij zich droeg.

De ene agent-verslaggever noemde zich Hans Vermeulen, maar was in werkelijkheid de in Amerika verblijvende Marco Watering, en de tweede heette Allan Weaver en sprak uitsluitend Engels met een duidelijk Amerikaans accent. Beide heren zouden medewerkers zijn van de AIVD en de CIA en kregen bij hun tweede bezoek van ingenieur Van Rooij van het EKC (Ecologisch Kennis Centrum) een ordner mee met documenten waaruit duidelijk bleek dat de Nederlandse overheid een loopje nam met de internationale milieupolitiek en dat er zelfs een aantal verboden zwarelijststoffen sinds 1986 tot op de dag van vandaag, met subsidie van de Staat(!), wordt 'gedumpt' in nieuwe producten zoals geïmpregneerd hout en zogenaamde *green bricks*.⁵

Het produceren van deze giftige dingen is een grof schandaal dat zijn weerga niet kent en deze informatie werd op 2 mei 2002 aangetekend aan Pim Fortuyn toegezonden.

Hans/Bill Vermeulen (collectie: Ir. A. de Rooij)

De door u aangeboden postzending werd uitgereikt aan: .
(Bij uitreiking aan een bedrijf / instelling tevens de naam van de ontvanger vermelden.)

Naam ontvanger	11. J. DIKKERS
Evt. bedrijfsnaam	FORTUYN BV
Datum uitreiking	22 Mei 2004
Handtekening ontvanger	

Ik heb Hans Smolders op 11 oktober 2006 er een mail over gestuurd om dit gegeven te controleren en hij bevestigde per ommegaand de juistheid van dit relaas.

In verband met het *Mishima Cyber Command* doken ook de namen op van journalist Metzelaar en zijn collega Wreede. Het zou veel te ver voeren om al deze lijnen te volgen, maar waar het hier om gaat is dat niet Japanners achter het lekken van de informatie via *Mishima Cyber Command* zaten, maar gewone Nederlanders die ter plekke aanwezig waren toen de moord plaatsvond en klaarblijkelijk iets van doen hadden met de geheime diensten van Nederland en Amerika. Overigens zijn er bewijzen genoeg dat Nederlandse journalisten als spionnen werden en worden ingezet.

Een getuige zou genoemde Abu Fatah om 18.25 uur in een donkerblauwe BMW, serie 7, hebben zien stappen op een locatie die lag tussen de hoofdingang van het Mediapark en de vluchtroute die gebruikt werd door Volkert van der Graaf. Deze BMW stopte kort aan de rechterkant van de Insulindelaan en de getuige zag een mannelijk individu van Zuid-Europese of Midden-Oosterse afkomst in de auto stappen. Beschrijving: ongeveer 1 meter 79 lang, goed gebouwd en met praktisch dezelfde kleding als die Volkert van der Graaf droeg, zoals op de foto's bij zijn arrestatie. Let wel, deze verklaring komt van één enkele getuige. Al lijkt het verhaal overeen te komen met de informatie die eerder werd ontvangen, men moet er toch voorzichtig mee zijn.

18.27 uur: twee onafhankelijke getuigen namen waar dat dezelfde BMW de spoorovergang overstak vlakbij het Mediapark.

18.40:45 uur. Drie onafhankelijke getuigen rapporteerden later dat ze deze donkerblauwe BMW op dat tijdstip hebben gezien en dat die werd begeleid door vier politie - of militaire politie-escortevoertuigen, met hoge snelheid rijdend tussen Hilversum en Amsterdam!

Deze informatie die persoonlijk werd ontvangen, kan helaas niet afdoende worden geverifieerd, omdat de getuigen in kwestie anoniem wensen te blijven. Aanvullende informatie, afkomstig uit verscheidene bronnen en contacten, geeft aan dat het zeer waarschijnlijk is dat Abu Fatah bij de plek van de moord werd opgevangen en wellicht met hulp van de AIVD snel naar Schiphol was begeleid, alwaar hij het land direct kon verlaten.

Wie
Me
vers
iden
een
ver
ver
ge
ven
leze

Abu
in c
en l
ma:
Inst

Jou
ran
hie
gen
de
wa
mis
anc

me
en
ma

Int
in
eer
slo
zeli

Ab

Wie is Abu Fatah?

Men moet deze moordenaar niet verwarren met naamgenoten ⁶, doch verschillende Amerikaanse bronnen afkomstig uit het Midden-Oosten, identificeren één Abu Fatah als zijnde 'onze man' en ingehuurd door een contracteur van de Syrische inlichtingendienst. Deze Syriër was vermoedelijk Monzer Al Kassar die eerder het *team* zou hebben geleverd, dat verantwoordelijk was voor het, naar men beweert, in scène gezette auto-ongeluk dat parlementariër Maarten van Traa⁷ om het leven heeft gebracht en waarover we ook op internet uitvoerig kunnen lezen.

Abu Fatah duikt maar sporadisch op in de media. We komen hem tegen in de Lockerbie-affaire (vliegtuig dat boven Schotland werd opgeblazen) en bijvoorbeeld ook in een krantenartikel uit de *The London Times* van 24 maart 2002 waarin journalist Hala Jabar een relaas publiceerde, getiteld: *Inside the world of the Palestinian suicide bomber*.

Journalist Jabar bracht een paar weken door in de Gazastrook bij de aspirant-zelfmoordkandidaten van de Al Aqsa Martelaren Brigade. Het gaat hier om lieden die 10 kilo springstof op hun lichaam plakken, vervolgens naar een markt of drukke straat lopen en zich daar gewoon tussen de mensenmassa opblazen in naam van Allah of Mohammed, in de verwachting in de andere wereld een heerlijke *houri* te mogen omhelzen of misschien wel 70 maagden, en een martelaar te worden in de ogen van andere dwazen.

Jabar sprak daar met een paar van die kandidaten en was verbaasd dat men met hem interessante gesprekken voerde over de kunst van Picasso en Da Vinci, en dan moeiteloos omschakelde naar het heilige doel: een martelaar worden en zichzelf opblazen.

Hun instructeur was... Abu Fatah, een Libanese tweedejaars student Internationaal Recht, die tijdens dat *interview* duidelijk uitlegde waar het in het conflict tussen Palestina en Israël om gaat. De Al Aqsa Brigade is een tak van de *Fatah*-organisatie van oprichter Yasser Arafat, en zij besloot enige tijd geleden het voorbeeld van de *Hamas* te gaan volgen met zelfmoordcommando's; aan vrijwilligers geen gebrek.

Men selecteert de kandidaten die niet onder de 18 jaar mogen zijn en Abu Fatah verklaarde:

'of course I am deeply saddened when I have to use a suicide attacker. I am very emotional and at times I cry when I say goodbye to them'. De journalist van *the Times* herinnerde Abu aan de vele gedode onschuldige kinderen en ouden van dagen bij deze aanslagen door zijn martelaren, waarop Abu zei: *'Do you think when an Israeli tank shells a house it considers whether there are children at home'.*

Iemand die iets weet uit dit soort circuits, is de bekende kunsthandaelaar Michel van Rijn waarvan gezegd wordt dat hij ooit werkte voor de Britse geheime dienst. Ik liet hem vragen naar Abu Fatah, maar hij antwoordde dat hij prijs stelde op zijn leven en liever geen problemen kreeg met deze Abu waarvan je maar één ding kon verwachten: kogels! Zo mailde hij mij in september 2006.

Noten:

¹ Het hier bedoelde garagebedrijf van de broers Kwartén verdween in 2005 geruisloos uit het stadsbeeld. Bron: telefoongesprek met Harold van Dalen op 22 oktober 2006.

² Zie hoofdstuk 9, noot 2, voor alle gegevens over het wapen.

³ In kringen van LPF-leden hoorde ik dat Fortuyn was beschoten met bestaande kogels die een 'holle' punt hadden, maar dat kon ik verder niet bevestigd vinden en dit aspect laat ik voorlopig buiten beschouwing. Wel valt op dat in een geheim rapport sprake is van kogels die *zeer waarschijnlijk* met het wapen van Volkert van der Graaf zijn afgevuurd (zie Inleiding).

⁴ Deze liet verklaren: *'To show and expose the true background to the prof. Fortuyn murder as it took place on the 6th of May 2002 in Hilversum, the Media park. They are able to do so on the base of the unique and international composition of it's members of various Asian and American Intelligence Services working under a set of conditions and codes as outlined by our leader and teacher Miss Oyaka Shimura'.*

⁵ *Green bricks* is de benaming voor een schandaal dat zijn weerga niet kent in de Nederlandse geschiedenis. Columniste Pamela Hemelrijk schreef een schitterend artikel over dit onderwerp, dat de titel 'Bananenrepubliek Holland' meekreeg en waarin ze op snedige wijze de zaak even uiteenzet. Zie op internet: www.stelling.nl/kleintje/384/Hemelrijk.htm. 'Een goed milieu begint bij je zelf', beweert onze overheid en in de afgelopen jaren hebben ze toegestaan dat er 13.000.000 kilo arsenicum en 30.000.000 kilo chroom illegaal werden gedumpt in ons milieu. Dat is 10 keer de toegestane hoeveelheid per jaar, die dodelijk is voor al die miljoenen Nederlanders. Dankzij onze overheid die een enorme subsidie verstrekke, mochten bedrijven 'milieuvriendelijk' hout gaan veredelen en dat gebeurt dus met miljoenen kilo's arsenicum en chroom, die keurig zijn verwerkt in speeltoestellen voor kinderen, tuinmeubilair, planken van schuttingen, waarvan

75 % van de kosten via subsidie zijn betaald. De stoffen zijn zwaar kankerverwekkend en staan bovenaan de lijst van 'verboden stoffen voor het milieu'. Niemand hoeft ik uit te leggen wat er gebeurt als het regent en deze schuttingsnat worden. Let u ook eens op het bordje in de zagerijen van bouwmarkten, waarop u kunt lezen dat men om gezondheidsredenen geen geïmpregneerd hout zaagt!

Zware metalen als arseen en chroom zijn niet te verbranden, want ze komen gewoon de schoorsteen weer uit als een soort vliegias. De eerste Nederlander die aan de bel trok, was Ing. Ad van Rooij die de houtzagerij Van Aarle bv naast zijn huis kreeg. Ing. Van Rooij heeft er inmiddels 1000(!) procedures opzitten, van de Raad van State tot en met het Europese Hof, die hem in het gelijk stelden, maar de autoriteiten leggen de uitspraken gewoon naast zich neer. En om de ramp compleet te maken, zijn er zgn. *green bricks* geproduceerd. Stenen dus, die vijf keer de toegestane hoeveelheden chroomtrioxide bevatten en die, als men ze gebruikt in de bouw bij regen, water afgeven dat chroom bevat. Tuinhekjes en geïmpregneerde planken mag men niet met blote handen aanraken, omdat het arseenhoudende rattengif dat werd gebruikt voor de veredeling, dwars door de huid gaat. Op 7 april 1993 verscheen in het AD het artikel 'Kruistocht tegen een sluipmoordenaar'. Onder de voor dit schandaal verantwoordelijke bewindslieden treffen we de namen van Ernst Hirsch Ballin (toenmalig minister van Justitie), Jan Pronk, Margreet de Boer en Wim Kok.

Het pikante is wel dat deze affaire niet op zich zelf staat. Wie op de website van de klokkenluiders hun meldingen aan de Tweede Kamer bekijkt (www.sdn.nl/schandpaal.htm), zou er moedeloos van worden, want we zien daar een 20-tal zaken genoemd, die duidelijk maken dat er ook iets niet in orde is met ons rechtssysteem en de belangenverstrengelingen met het bedrijfsleven.

"We kennen ook de bekende *Abu Fatah* uit Dakar, Senegal, die deel uitmaakt van de muziekgroep Daara J en onlangs in het nieuws kwam vanwege hun album dat de titel *Boomerang* draagt en in Wolof (een streektaal uit Senegal) in Amerika uitkwam op *Wrasse Records*.

Een andere zeer bekende *Abu Fatah* komt uit Indonesië; deze zat wel in Afghanistan in een trainingskamp en is hoofd van een zeer onfrisse club: de *Jemaah Islamiyah's Mantiqi II*. In een artikel in de *Belgravia Dispatch* van 10 oktober 2005, meldt journalist Gregory Djerijian dat deze Abu eigenlijk Ibu Thoyib heet; zijn anti-Westerse houding en sympathie voor Bin Laden blijken duidelijk uit bovengenoemd artikel. Deze man wordt dan ook gezien als een zeer gevaarlijke figuur.

⁷Ik heb in oktober 2006 per email en schriftelijk contact gezocht met mevrouw Andrée van Es, de weduwe van Maarten van Traa, maar zij wenst niets los te laten over deze kwestie. Maarten van Traa stond aan het hoofd van de Parlementaire Commissie die onderzoek deed naar de Nederlandse tak van een gesanctioneerde drugs-/wapensmokkellijn welke door de CIA van Mena, Arkansas, naar Europa en het Midden-Oosten werd aangestuurd.

De Nederlandse tak was vooral betrokken bij het Paramaribo/Rotterdam/Pristina-traject en het schandaal werd in Nederland bekend als de IRT-affaire.

Leverancier Monzer Al Kassas was de eerste Midden-Oosterse tussenpersoon in deze

smokkellijn, deels als een compensatie voor zijn verlies van een andere gesanctioneerde lijn die van Malta - Frankfurt - Londen naar New York liep. De heer Van Traa maakte de fout om aan te sturen op een graad van onthulling die zijn mandaat ver overschreed, en dat bracht hem in aanmerking om te worden 'geneutraliseerd' door een team van Monzer Al Kassab, dat het ongeluk in scène zette via de welbekende Syrische methode. Daarbij werd gebruik gemaakt van een explosieve lading, in dit geval C4, bevestigd aan de linker voorwielophanging, die vervolgens door een volgauto op afstand kon worden ontstoken op een vooraf bestemde locatie.

Nooit eerder gepubliceerde foto (archief: Marten Fortuyn)

Bij uitgeverij Aspekt verscheen eerder:

De Muze Ine Veen

door: Adrian Stahlecker

ISBN 90-5911-304-7